

Категорія справи № 729/288/21: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи окремого провадження;
Справи про видачу і продовження обмежувального припису.

Надіслано судом: 02.04.2021. Зареєстровано: 04.04.2021. Оприлюднено: 05.04.2021.

Дата набрання законної сили: 05.05.2021

Номер судового провадження: 2-о/729/10/21

Справа № 729/288/21

2-о/729/10/21 р.

Р І Ш Е Н Н Я

І м е н е м У к р а ї н и

24 березня 2021 р. Бобровицький районний суд Чернігівської області у складі:

головуючої судді -Бойко В.І.за участі секретаря судового засідання - Малюшицької Я.В.,

заявниці - ОСОБА_1 ,

заінтересованої особи - ОСОБА_2 ,

представника заінтересованої особи - адвоката Хуторної С.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Бобровиця у порядку окремого провадження цивільну справу за заявою ОСОБА_1 про видачу обмежувального припису, заінтересована особа - ОСОБА_2 ,-

В С Т А Н О В И В:

22.03.2021 до Бобровицького районного суду Чернігівської області надійшла заява ОСОБА_1 про видачу обмежувального припису, заінтересована особа - ОСОБА_2 .

Вказана заява мотивована тим, що з червня 2015 року і до вересня 2020 року вона перебувала у шлюбі і фактично мешкала разом із ОСОБА_2 , який тривалий час систематично здійснював на неї, а пізніше і на їх доньку ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , жорсткий психологічний тиск і насильство, що негативним чином відображалось на її і доньки фізичному і психологічному здоров'ї. Зокрема, у приватній розмові з ОСОБА_2 коли вони проживали разом, її чоловік окрім психологічного приниження її і обезцінювання під час обговорення питання миття плити говорив непристойні слова. У зв'язку з цим в добу 27.09.2020 року, поки її чоловік їздив до своєї матері до м.Чернігів, вона поспіхом зібрала свої особисті та дитячі речі і переїхала до найманої квартири у м. Києві, а пізніше - до власної квартири у АДРЕСА_1). Наприкінці вересня 2020 року вона звернулась до Оболонського районного суду міста Києва з позовними заявами про розірвання шлюбу, визначення місця проживання дитини разом з нею та стягнення аліментів з чоловіка на утримання доньки. Крім того у грудні 2020 року вона звернулась із заявою до Служби у справах дітей та сім'ї Оболонської районної в місті Києві державної адміністрації, у якій висвітила усі обставини своєї життєвої ситуації та звернулась із проханням надати їй психологічну підтримку, щоб повернутися до нормальних умов життєдіяльності та залучити Оболонський районний в місті Києві центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді для проведення соціального супроводження і психологічної допомоги їй і доньці у зв'язку з тим, що вони є постраждалими від домашнього насильства у сім'ї з боку чоловіка і батька ОСОБА_2 . Описані нею у цій заяві факти також підтверджуються відеозаписами спілкування ОСОБА_2 з нею і малолітньою донькою. Наразі вона працює з психологом Оболонського районного в місті Києві центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді і проходить коригування свого

психологічного стану. Також повідомляє про те, що 30 січня 2021 року у м. Бобровиця під час прогулянки з дитиною на замовлення її чоловіка на неї та доньку було скоєно напад чотирьох невідомих осіб у масках з метою викрадення малолітньої дитини, їм обом були нанесені тілесні ушкодження. За 15 хвилин правоохоронці знайшли дитину під час передачі доньки від викрадачів її чоловікові, ОСОБА_2, який чекав на злочинців в іншому автомобілі неподалік. За цими фактами відділенням поліції № 2 (м. Бобровиця) Ніжинського районного відділу поліції Головного управління Національної поліції в Чернігівській області відкрито три кримінальні провадження за ст. 146 ч. 2 КК України («незаконне позбавлення волі або викрадення людини»), а також за ст. 125 ч. 1 КК України. Копії лікарських висновків щодо нанесених тілесних ушкоджень також додаються. Зауважує також, що у матеріалах кримінального провадження наявні докази того, що батько малолітньої дитини був з викрадачами у змові. Згадані докази після отримання дозволу дізнавача за кримінальним провадженням будуть надані суду окремо. Крім того під час з'ясування обставин викрадення 31.01.2021 року у приміщенні відділення поліції її чоловік погрожував їй вбивством у присутності службових осіб органів Національної поліції та органу опіки і піклування Бобровицької міської ради. За даним фактом ухвалою Бобровицького районного суду Чернігівської області від 22.02.2021 року задоволено її скаргу на бездіяльність уповноважених осіб відділення поліції № 2 (м. Бобровиця) Ніжинського районного відділу поліції ГУНП в Чернігівській області, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань і зобов'язано уповноважених осіб цього відділення поліції внести до ЄРДР відомості про вчинення кримінального правопорушення ОСОБА_2. Усе вищезазначене нею та надані докази свідчать про те, що вона та її донька ОСОБА_3, є особами, які постраждали від домашнього насильства з боку її чоловіка ОСОБА_2, а саме психологічного у вигляді словесних образ, нецензурної лайки, погроз фізичною розправою, приниження, переслідування та залякування, а також фізичного - нанесення їй та їхній спільній доньці тілесних ушкоджень через сторонніх осіб під час замаху на викрадення дитини на замовлення та за сприяння її чоловіка. Вона разом із донькою тривалий час перебувають у страху, побоюються пересуватися у двох містом у зв'язку з вірогідністю чергового вчинення насильства ОСОБА_2 стосовно неї і дитини, а також настання особливо тяжких або летальних наслідків для них обох. Зазначені обставини (неодноразові випадки психологічного і фізичного насильства, загроза повторення насильницьких дій щодо неї та дитини з боку чоловіка) та необхідність забезпечення дієвого та ефективного захисту її та доньки ОСОБА_3 від повторного вчинення насильства з боку ОСОБА_2, змусили її звернутися до Бобровицького районного суду Чернігівської області із заявою про видачу обмежувального припису у вигляді заборони наблизитися на відстань 200 метрів до місця проживання (перебування) її та доньки, обмеження спілкування з постраждалою дитиною, а також заборони особисто і через третіх осіб розшукувати її і їх доньку, якщо вона за власним бажанням перебуває у місці, невідомому кривднику, переслідувати її та їхню дитину стосовно ОСОБА_2 терміном на 6 місяців.

Згідно з ухвалою Бобровицького районного суду Чернігівської області від 22.03.2021 у справі за заявою ОСОБА_1 було відкрито провадження та призначений судовий розгляд на 23.03.2021.

У письмовому запереченні заінтересована особа ОСОБА_2 просить відмовити у задоволенні заяви. Він у повній мірі заперечує відомості викладені у заяві його дружини.

Зазначає, що в провадженні Оболонського районного суду міста Києва знаходяться наступні цивільні справи: про стягнення аліментів, про розірвання шлюбу, про визначення місця проживання дитини.

Станом на 23.03. 2021 року жодна з цих справ не розглянута судом та не винесено рішення. Між ними існують не вирішені відносини з приводу місця проживання дитини.

Повідомляє, що 12.06.2015 між ним та ОСОБА_1 було зареєстровано шлюб Відділом державної реєстрації актів цивільного стану реєстраційної служби Чернігівського міського управління юстиції, про що було зроблено актовий запис - № 863.

Наразі, з ініціативи позивачки, фактично припинила існування їх сім'я, так як відсутні ознаки останньої, передбачені статтею 3 Сімейного кодексу України: сім'ю складають особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки.

І як наслідок, ОСОБА_1 подала до Оболонського районного суду міста Києва позовну заяву про розірвання шлюбу, справі присвоєно № 756/12041/20.

Від цього шлюбу мають доньку, ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , що підтверджується свідоцтвом про народження серія НОМЕР_1 .

Все життя дитина проживала разом з обома батьками у АДРЕСА_2 , та одного разу заявниця самостійно забрала дитину та виїхала, не повідомивши про це його. На даний час дитина проживає разом із батьками ОСОБА_1 , ОСОБА_4 та ОСОБА_5 в с. Кобища, Бобровицького району, Чернігівської області, це він бачив коли у супроводі поліції намагався побачитися з рідною донькою.

ОСОБА_1 з осені йому чинить всілякі перешкоди у спілкуванні з його рідною дитиною, навіть на день народження доньки не дала можливість з нею побачитися та поспілкуватися, подарувати їй подарунок від батька на день народження. У нього наявні фото, аудіо та відео докази цього. Його неодноразові спроби побачити рідну доньку викликають дуже великий супротив дружини та її батьків, вони постійно чинять на нього тиск, приховують від нього доньку. Це зафіксовано поліцією та службою у справі дітей. Такий стан справ суперечить положенням ч.1, ст. 163 СК України, батьки мають переважне право перед іншими особами на те, щоб малолітня дитина проживала з ними.

Звертає увагу, на те, що ОСОБА_1 без попереднього погодження з ним та без отримання від нього навіть усної згоди, у супереч його волевиявленню, змінила своє місце проживання та місце проживання їхньої дитини. Таким чином ОСОБА_6 порушила також й положення ст. 162 СК України, самостійно, без згоди другого з батьків, з якими на підставі закону проживала малолітня дитина, змінила її місце проживання. Повідомляє, що їх донька, ОСОБА_3 , з моменту свого народження, проживала в його квартирі АДРЕСА_3 . Даний факт підтверджується Актом проживання складеним Службою у справах дітей Оболонського району м. Києва. Його квартира має необхідні умови для проживання в ній їхньої дитини. Даний факт підтверджується, Актом обстеження житлово побутових умов. Окрім того, їхня донька, ОСОБА_3 до настання описаних вище подій, а саме самовільного залишення ОСОБА_1 без попереднього погодження з ним та без отримання від нього навіть усної згоди, зміни місця проживання їхньої дитини, навчалась в ДОШ № 263 (АДРЕСА_4).

Даний факт підтверджується характеристикою ОСОБА_3 від 19.01.2018 році, а також, Довідкою № 13 від 29.09.2020 року. Окрім того, ОСОБА_3 , знаходиться на медичному обліку в КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги № 1» Оболонського району м. Києва. Даний факт підтверджується Декларацією про вибір лікаря, який надає первинну медичну допомогу № 0000-EP4T-1H55 та довідкою про декретні виплати матері дитини.

Таким чином, він вважає, що ОСОБА_3 , тісно пов'язана саме з своїм зареєстрованим місцем проживанням, тобто його квартирою АДРЕСА_3 .

У своїх запереченнях він вказує, що декілька разів звертався до Національної поліції з метою відновлення його порушених батьківських прав, а саме з проханням допомогти встановити місце перебування його дитини. Даний факт підтверджується його заявою від 27.09.2020 року до Оболонського УПГУНП у місті Києві, Заявою від 22.10.2020 року до Бобровицького УП у Чернігівській області та Талоном повідомленням № 3778.

Також повідомляє, що квартира АДРЕСА_3 належить йому на праві особистої приватної власності. Він, як батько здійснював повне утримання дитини, оплачуючи її додаткові заняття та гуртки.

З моменту народження і по теперішній час він брав активну участь у вихованні та розвитку своєї дитини. Всіляко сприяв всебічному розвитку своєї доньки. Так, він забезпечував дитину можливістю займатися відвідувати додаткові гуртки та секції. Зокрема його донька відвідувала гуртки «Математичний розвиток дитини», «Театральне мистецтво», «Музичний розвиток дитини», «Дитяча хореографія», «Розвиток логіки у дитини» та «Розвиток мовлення у дитини» при ДНЗ № 263, де досягла значних успіхів, що підтверджується відповідними грамотами. Про те, що він як батько всіляко опікувався розвитком та благополуччям своєї дитини свідчить і подяка видана йому від керівництва та вихователів ДНЗ № 263. Наразі ж через дії матері дитини, його донька фактична позбавлена можливості відвідувати ДНЗ, отримувати навички соціалізації, спілкуватись з

однolitками та всебічно розвиватись. Про даний факт свiдчить Довiдка № 15 видана за вимогою в ДНЗ № 263. Він придiляв доньцi максимум уваги та намагався привити їй любов до здорового способу життя i спорту. Заявниця не має часу та бажання проводити стiльки часу з дитиною, як це робив він. Дитина дуже розвинута, про успiхи та досягнення дитини майже з першого дня народження дитини він вiв записи, якi за необхідностi може надати у повному обсязi, наразi ж вважає за необхідне надати суду витяги iз записiв про досягнення своєї доньки. Він вказує має три вищи освіти за спецiальностями «економiст»(ДСК ВР № 2006989), «правознавство» (МВ № 10027055) та «психологiя» (УВ № 803171).

Наразi він є практикуючий психолог i ця дiяльнiсть є його основним джерелом доходу. Таким чином, він має змогу повнiстю забезпечити себе та свою доньку всiм необхідним.

Додатково повiдомляє, що він позитивно характеризується, про що надає характеристику, в якiй зазначено, що скарг на його ім'я не надходило, він ранiше не судимий.

У його квартирi, що належить йому на правi власностi, у дитини є власна окрема непрохiдна кiмната, кiмната дитини облаштована дитячим лiшком, шафою для одягу, шафою для книг, столом-партою, а тому у дитини є свiй куточок, де вона може вiдпочити, займатися уроками чи просто гратися iграшками.

Він має змогу займатися професiйною дiяльнiстю та займатися вихованням доньки, графiк встановлює сам. Таким чином він має змогу придiлити дитинi час у будь-який момент коли це необхідно.

Так, вiдповiдно до ч.1 ст. 141 Сiмейного кодексу України мати i батько мають рiвнi права та обов'язки щодо дитини.

Вiдповiдно до ч. 1 ст. 161 Сiмейного кодексу України якщо мати та батько, якi проживають окремо, не дійшли згоди щодо того, з ким iз них буде проживати малолiтня дитина, спiр мiж ними може вирiшуватися органом опiки та пiклування або судом. Пiд час вирiшення спору щодо проживання дитини беруться до уваги ставлення батькiв до виконання своїх батькiвських обов'язкiв, особиста прихильнiсть дитини до кожного з них, вiк дитини, стан його здоров'я та iншi обставини, що мають значення для справи.

Враховуючи вищевикладене, вважає, що мiж ним та дружиною iснує не вирiшене питання мiсця проживання їхньої доньки, i ця заява дружини є черговою спробою позбавити її можливостi бачитися з донькою та приймати участь у її вихованнi.

Просить звернути увагу суду на те, що з початку вересня 2020 року його дружина живе окремо вiд нього. Вже 6 мiсяцiв як вони живуть у рiзних примiщеннях, навить у рiзних мiстах.

Викладене у заявi ОСОБА_1 не вiдповiдає дійсностi, та є спробою наклепу на нього, це повiдомлення суду не правдивої iнформацiї, намагання ввести суд в оману, щоб отримати одноособовий контроль над дитиною.

Крiм того зазначає, що в цiлому вони жили спокiйним нормальним життям, звичайної родини 4 роки. Однак вiдносини їхнi погiршилися в останнiй рiк, коли дружина змiнила мiсце роботи та потрапила пiд негативний вплив невимовних йому стороннiх осiб. З цього часу вона почала постiйно запiзнюватися з роботи, кричати на дитину, сваритися з ним з будь-якого приводу. Стала повнiстю iгнорувати всi хатнi справи, стала агресивною та неврiвноваженою. Він як чоловік та батько, намагався робити все вiд нього залежне, щоб забезпечити дитину, та дати їй можливiсть нормального розвитку. Майже кожного дня вiдводив доньку до садочка, у ввечерi забирав, годував, вкладав спати. Це пiдтверджується характеристикою з садочку. Мати на доньку стала частiше кричати та придiляла значно менше часу, i коли донька почала до нього бiльше звертатися за допомогою, частiше з ним гратися, це викликало у матерi образу i обурення. Мати дитини цього йому пробачити не змогла, тому i подала до суду справу про розривання шлюбу.

ОСОБА_1 у свої заявi посилається на те, нiби вiдносно нього є якiсь досудовi кримiнальнi провадження. Це повна неправда, проти нього не вiдкрито жодного кримiнального провадження. Не

зрозуміло навіщо витяги прикладено у дану цивільну справу, вони нього не стосуються, що підтверджується змістом відповідних витягів.

За увесь тривалий час проживання разом із дружиною на нього не було подано жодної скарги чи звернення до правоохоронних органів, чи органів опіки, чи служб у справах дітей, не складено жодного протоколу, не має жодної відповіді. Дружина спокійно проживала родиною разом з ним та дитиною аж до 28 вересня 2020 року і також зранку спокійно проводила нього у дорогу до хворої матері у місто Чернігів, а потім вдень відразу вивезла півквартири та дитину без будь-яких пояснень та згоди самої доньки. А потім заявила, що не дасть бачитися із дитиною.

ОСОБА_2 проти задоволення заяви заперечує, просить у задоволенні заяви відмовити, так як, викладені заявницею у матеріалах заяви факти, спотворені.

Основним нормативно-правовим актом, яким регулюються спірні правовідносини, є Сімейний кодекс та Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству». Цей Закон визначає організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спрямовані на захист прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства.

Згідно з пунктами 3, 4, 14 та 17 ч. 1 ст.1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» домашнє насильство - це діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Обставини, викладені в заяві ОСОБА_1 про видачу обмежувального припису відносно нього не підтверджені належними та допустимими доказами, а також те, що спосіб в який заявник просить вирішити питання про видачу обмежувального припису фактично позбавляє його права на вільне спілкування з рідною дитиною, що прямо порушує права та унеможливорює виконання обов'язків батька, зазначених у Сімейному кодексі України.

Таким чином, враховуючи, що суду не надано достатніх належних, допустимих, та переконливих доказів для оцінки ризиків вчинення насильства заінтересованою особою відносно заявника, настання наслідків його вчинення, що надавало б правову підставу для видачі обмежувального припису, просить суд в задоволенні заяви про видачу обмежувального припису відмовити.

У судовому засіданні заявниця подану заяву підтримала у повному обсязі та просила її задовольнити та встановити у відношенні ОСОБА_2 обмежувальний припис із заборонами, зазначеними у заяві. Заявниця в судовому засіданні доповнила, що з боку її колишнього чоловіка на неї чинилося домашнє насильство, а саме: психологічне, яке полягало у тому, що з боку ОСОБА_2 здійснювався контроль за лікуванням дитини, він не прислуховувався до її думки, не дивлячись, що дитина хвора, він наполягав на тому, щоб вона відвідувала дитячий садочок, інколи взагалі залишав дитину саму, виправдовуючи себе, що в цьому не має нічого страшного. Також були випадки, коли він провокував її на сварку, збирав у квартирі сміття і говорив, що вона погана господиня, а коли вона пізно приїздила додому, то не хотів слухати її виправдовувань; фізичне насильство, яке полягало в тому, що були випадки коли ОСОБА_2 штовхав її, при цьому пояснював дочці, що з мамою щось не так; економічне насильство полягало в обмеженні її у коштах, перешкоджав лікувати дитину. На даний час вона з колишнім чоловіком тривалий не зустрічається, між ними триває спір щодо проживання дитини, розірвання шлюбу та стягнення аліментів. Вона не дозволяє бачитися чоловіку з дитиною, оскільки не довіряє йому.

Заінтересована особа вимоги викладені в заяві не визнав, просив у задоволенні відмовити, оскільки домашнього насильства в сім'ї не вчиняв. Звертає увагу суду, що у заявниці відсутні будь-які докази з приводу цього. Між ними дійсно інколи були побутові сварки з приводу порядку в квартирі, але ніякого тиску як психічного, фізичного та економічного відносно неї він не чинив. Він є людиною з вищими освітами, працює, отримує заробітну плату, оплачує комунальні послуги, дуже люблячий

батько та займається вихованням дитини. Ніяких тілесних ушкоджень дитині він не завдавав і завдавати не має наміру. До викрадення дитини не має відношення, кримінальне провадження закрито, а він має такі ж права на побачення з дитиною як і заявниця. Вона завжди мала вільний час, він ніколи не перешкоджав їй їздити до батьків. Ніяких звернень до поліції з боку заявниці ніколи не було. Зараз між ними дійсно існує спір щодо визначення місця проживання дитини, який розглядає Оболонський районний суду м. Києва. Таким чином, заявниця звертається до суду з даною заявою, щоб в подальшому мати перевагу.

Представник заінтересованої особи адвокат Хуторна С.В. просила відмовити у задоволенні вимог ОСОБА_1 з підстав зазначених у запереченні. Крім того вказала, що наявність між сторонами спору про визначення місця проживання дітей та порядку участі в їх вихованні, не можуть розцінюватися як насильство в сім'ї, у заявниці відсутні будь-які докази вчинення ОСОБА_2 насильства у сім'ї та відсутні будь-які ризики настання насильства у майбутньому.

Заслухавши пояснення учасників справи, повно та всебічно дослідивши матеріали справи, відтворивши у судовому засіданні відео та аудіо записи, суд приходить до наступного висновку.

Принцип захисту судом порушеного права особи будується при встановленні порушення такого права.

Так, кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу.

Правом звернення до суду за захистом наділена особа, права якої порушені, невизнані або оспорені.

Здійснюючи правосуддя, суд захищає права, свободи та інтереси фізичних осіб, права та інтереси юридичних осіб, державні та суспільні інтереси у спосіб, визначений законами України.

Судом встановлено, що 12 червня 2015 року ОСОБА_2 та ОСОБА_1 зареєстрували шлюб, актовий запис № 863 (а.с.13)

Від шлюбу мають доньку ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_3 (а.с.14).

У судовому засіданні встановлено, заявниця зареєстрована в АДРЕСА_1 , де проживає разом з неповнолітньою донькою з 2020 року.

Таким чином, судом встановлено, що учасники справи є колишнім подружжям, мають спільну дитину, проживають окремо, місцем проживання дитини є місце проживання матері.

З матеріалів справи вбачається, що ОСОБА_1 08 грудня 2020 року звернулася з заявою до служби у с правах дітей та сім'ї Оболонської районної в місті Києві державної адміністрації, в якій повідомила про потребу психологічної та соціальної допомоги, як особа, яка потрапила у важкі життєві обставини. У своїй заяві вона повідомила про застосування до неї з боку ОСОБА_2 психологічного, економічного, фізичного насильства (а.с.17,18).

Витягом із ЄРДР № 1202127540000013 від 01.02.2021 підтверджується, що ОСОБА_1 звернулася до Бобровицького відділення поліції № 2 Ніжинського РВП ГУНП в Чернігівській області з письмовою заявою, в якій вказала, що 30.01.2021 року близько 16 годин 30 хв. в м. Бобровиця по вул. Чернігівська біля будинку невідома особа спричинила їй тілесні ушкодження (а.с.19).

Витягом із ЄРДР № 1202127540000014 від 01.02.2021 підтверджується, що ОСОБА_1 звернулася до Бобровицького відділення поліції № 2 Ніжинського РВП ГУНП в Чернігівській області з письмовою заявою, в якій вказала, що 30.01.2021 року близько 16 годин 30 хв. в м. Бобровиця невідомі особи спричинили їй та доньці ОСОБА_3 тілесні ушкодження (а.с.20).

Витягом із ЄРДР № 1202127540000065 30.01.2021 підтверджується, що 30.01.2021 надійшло повідомлення до поліції, що 30.01.2021 року о 16 год.40 хв. за адресою АДРЕСА_5 невідомі особи викрали дитину ОСОБА_3 , сіли в автомобіль та поїхали в напрямку м. Києва (а.с.21).

Згідно ухвали слідчого судді Бобровицького районного суду зобов'язано уповноважених осіб Бобровицького відділення поліції № 2 Ніжинського РВП ГУНП в Чернігівській області внести до ЄРДР відомості за заявою ОСОБА_1 від 31.01.2021 про вчинення кримінального правопорушення ОСОБА_2 (а.с.26).

Звертаючись до суду з указаною заявою, ОСОБА_7 вказує на те, її чоловік ОСОБА_2 систематично вчиняв психологічне, економічне, фізичне насильство відносно неї та їх малолітньої доньки.

Основним нормативно-правовим актом, який регулює спірні правовідносини у вказаній сфері, є Закон України від 07 грудня 2017 року № 2229-VIII «Про запобігання та протидію домашньому насильству» (далі - Закон № 2229-VIII). Цей Закон визначає організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спрямовані на захист прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства.

Згідно з пунктами 3, 4, 14 та 17 частини першої статті 1 Закону № 2229-VIII домашнє насильство - це діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Економічне насильство - це форма домашнього насильства, що включає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру.

Психологічне насильство - це форма домашнього насильства, що включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи.

Фізичне насильство - це форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру.

Відповідно до частини першої статті 24 Закону № 2229-VIII до спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству належать: 1) терміновий заборонний припис стосовно кривдника; 2) обмежувальний припис стосовно кривдника; 3) взяття на профілактичний облік кривдника та проведення з ним профілактичної роботи; 4) направлення кривдника на проходження програми для кривдників.

Обмежувальний припис стосовно кривдника - це встановлений у судовому порядку захід тимчасового обмеження прав чи покладення обов'язків на особу, яка вчинила домашнє насильство, спрямований на забезпечення безпеки постраждалої особи (пункт 7 частини першої статті 1 Закону № 2229-VIII).

Згідно з частиною третьою статті 26 Закону № 2229-VIII рішення про видачу обмежувального припису або про відмову у видачі обмежувального припису приймається на підставі оцінки ризиків.

Оцінка ризиків - це оцінювання вірогідності продовження чи повторного вчинення домашнього насильства, настання тяжких або особливо тяжких наслідків його вчинення, а також смерті постраждалої особи (пункт 9 частини першої статті 1 Закону № 2229-VIII).

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 350-2 ЦПК України заява про видачу обмежувального припису може бути подана особою, яка постраждала від домашнього насильства, або її представником - у випадках, визначених Законом № 2229-VIII.

Згідно з пунктом 3 частини першої статті 350-4 ЦПК України у заяві про видачу обмежувального припису повинно бути зазначено обставини, що свідчать про необхідність видачі судом обмежувального припису, та докази, що їх підтверджують (за наявності).

Закон № 2229-VIII визначає, що видача обмежувального припису є заходом впливу на кривдника, який може вживатися лише в інтересах постраждалих осіб та у разі настання певних факторів та ризиків.

Під час вирішення питання про наявність підстав для видачі обмежувального припису суди мають встановлювати, яким формам домашнього насильства піддавався заявник, та оцінювати ризики продовження у майбутньому домашнього насильства у будь-якому його прояві.

Відповідно до статті 350-6 ЦПК України, розглянувши заяву про видачу обмежувального припису, суд ухвалює рішення про задоволення заяви або відмову в її задоволенні. У разі задоволення заяви суд видає обмежувальний припис у вигляді одного чи декількох заходів тимчасового обмеження прав особи, яка вчинила домашнє насильство, передбачених Законом № 2229-VIII на строк від одного до шести місяців.

Кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом. Докази подаються сторонами та іншими особами, які беруть участь у справі. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях (статті 12, 81 ЦПК України).

У справі, яка є предметом судового розгляду, встановлено, що між ОСОБА_1 та ОСОБА_2 існують неприємні відносини, часто виникали конфліктні ситуації з приводу побутових питань, лікування дитини та існує спір щодо визначення місця проживання дитини.

Конфлікт (лат. conflictus - зіткнення, сутичка) - це зіткнення протилежних інтересів і поглядів, напруження і крайнє загострення суперечностей, що може призвести до активних дій, ускладнень, боротьби, що супроводжуються складними колізіями. Конфлікт не містить вище перелічених ознак домашнього насильства. Ескалація конфлікту може призвести до насильства, але не завжди призводить.

Отже, різниця у тому, що насильство є результатом свідомих дій кривдника, підкріплене агресією і бажанням завдати шкоди, однак, не кожен конфлікт є домашнім насильством у розумінні норм Закону № 2229-VIII.

Видача обмежувального припису є заходом впливу на кривдника, який може вживатися лише в інтересах постраждалих осіб та у разі настання певних обставин та наявності ризиків.

У ході судового розгляду не знайшло свого підтвердження наявність таких ризиків можливого застосування ОСОБА_2 фізичного або психологічного насильства відносно заявника.

Посилання заявника, як на підтвердження здійснення на неї та її доньки психологічного, фізичного насильства на внесені відомості до ЄРД про вчинення трьох кримінальних правопорушень, а саме за ст. 146 ч.2 КК України та за ч.1 ст. 125 КК України, що пов'язані з причетністю до викрадення їх дитини ОСОБА_2 та нанесення їй та дитині тілесних ушкоджень, за встановлених судом обставин та пояснень заінтересованої особи, не може розцінюватися як вчинення останнім насильства відносно заявника та дитини, оскільки як було встановлено в судовому засіданні, кримінальне провадження за ч.2 ст. 146 КК України закрито за відсутністю у діях ОСОБА_2 складу кримінального правопорушення, а кримінальні правопорушення, які внесені до ЄРД за ч.1 ст. 125 КК України, внесені по факту нанесення невідомими особами заявниці та її доньці тілесних ушкоджень і на даному етапі ніяким чином не стосуються до ОСОБА_2. Крім того, як зазначила сама заявниця про те, що з приводу вчинення домашнього насильства ОСОБА_2 відносно неї та її доньки вона нікуди не зверталася, відомості в Єдиному реєстрі випадків вчинення домашнього насильства ОСОБА_2

відсутні. Також, як зазначила сама заявниця, під час звернення до суду з позовною заявою про розірвання шлюбу з ОСОБА_2, вона зазначала причину несумісності спільного проживання і жодним чином не вказала про здійснення на неї жорстокого психологічного тиску та насильства з боку чоловіка.

Виходячи зі змісту вказаних вище норм, суд під час розгляду заяви надає оцінку всім обставинам та доказам у справі, вирішує питання про дотримання прав та інтересів дітей і батьків, а також забезпечує недопущення необґрунтованого обмеження одного із батьків у реалізації своїх прав стосовно дітей у разі безпідставності та недоведеності вимог заяви іншого з батьків.

Таким чином, судом не встановлено випадків домашнього насильства стосовно заявниці та малолітньої доньки, а також ризиків настання насильства в майбутньому. Натомість судом встановлено наявність між батьками спору про визначення місця проживання доньки та порядку участі в її вихованні, що не може розцінюватись як насильство в сім'ї, а обмеження ОСОБА_2 у будь-якому зв'язку із заявницею буде перешкодою для нього у спілкуванні із неповнолітньою донькою, яка з нею проживає.

Враховуючи викладене, суд не вбачає підстав для застосування обмежувального припису відносно ОСОБА_2, в зв'язку з чим заява не підлягає задоволенню.

З огляду на вищевикладене та керуючись ст.ст.259,294,350-1 - 350-8 ЦПК України, Суд,-

у х в а л и в :

У задоволенні заяви ОСОБА_1 про видачу обмежувального припису, заінтересована особа - ОСОБА_2 відмовити.

Рішення може бути оскаржено до Чернігівського апеляційного суду через Бобровицький районний суд Чернігівської області протягом тридцяти днів з дня його проголошення. У випадку оголошення вступної та резолютивної частини, вказаний строк обчислюється з дня складання повного тексту рішення.

Суддя В.І.Бойко